

Corbino, alias Maarten Corbijn

Mag je zelfbeeld iets meer zijn dan 5 megapixel?

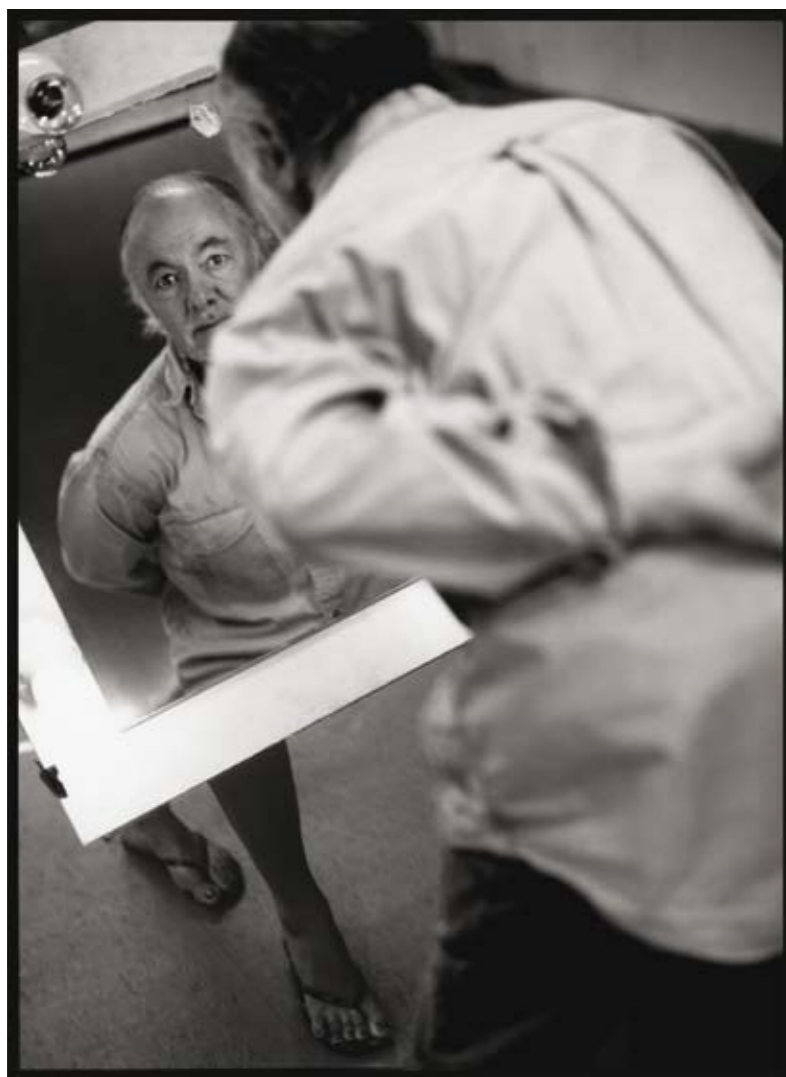
Tussen de impactvolle kleuren van het beeldmateriaal dat voortdurend bij mij binnenkomt, werd ik steeds vaker gefraspeerd door het zwart-wit van Corbino. Op de uitreiking van de Photo Academy Award hadden wij een gesprek dat ik graag in een rustiger omgeving wilde voortzetten, maar de volgende dag zat hij in Londen en de daarop volgende in Milaan. Een rusteloze figuur, of heel druk? Het was niet eenvoudig om een afspraak te maken, maar dat was alleen maar een logistiek probleem en een kwestie van planning, want Maarten bleek toch wel heel aanspreekbaar.

Ik had over zijn naam Corbino gelezen, over hoe hij buiten de schaduw van zijn broer Anton zelf naam wilde maken. Daarover wilde ik hem niet spreken, niet over zijn kijk op het verschil tussen kleur en

zwart-wit en de zoveel intensere beleving die velen daarvan hebben, maar omdat hij zakelijk zo'n succes schijnt te hebben. Ik wilde het hebben over zijn kijk op de mogelijkheden om als fotograaf in de

Corbino. Zelfportret.

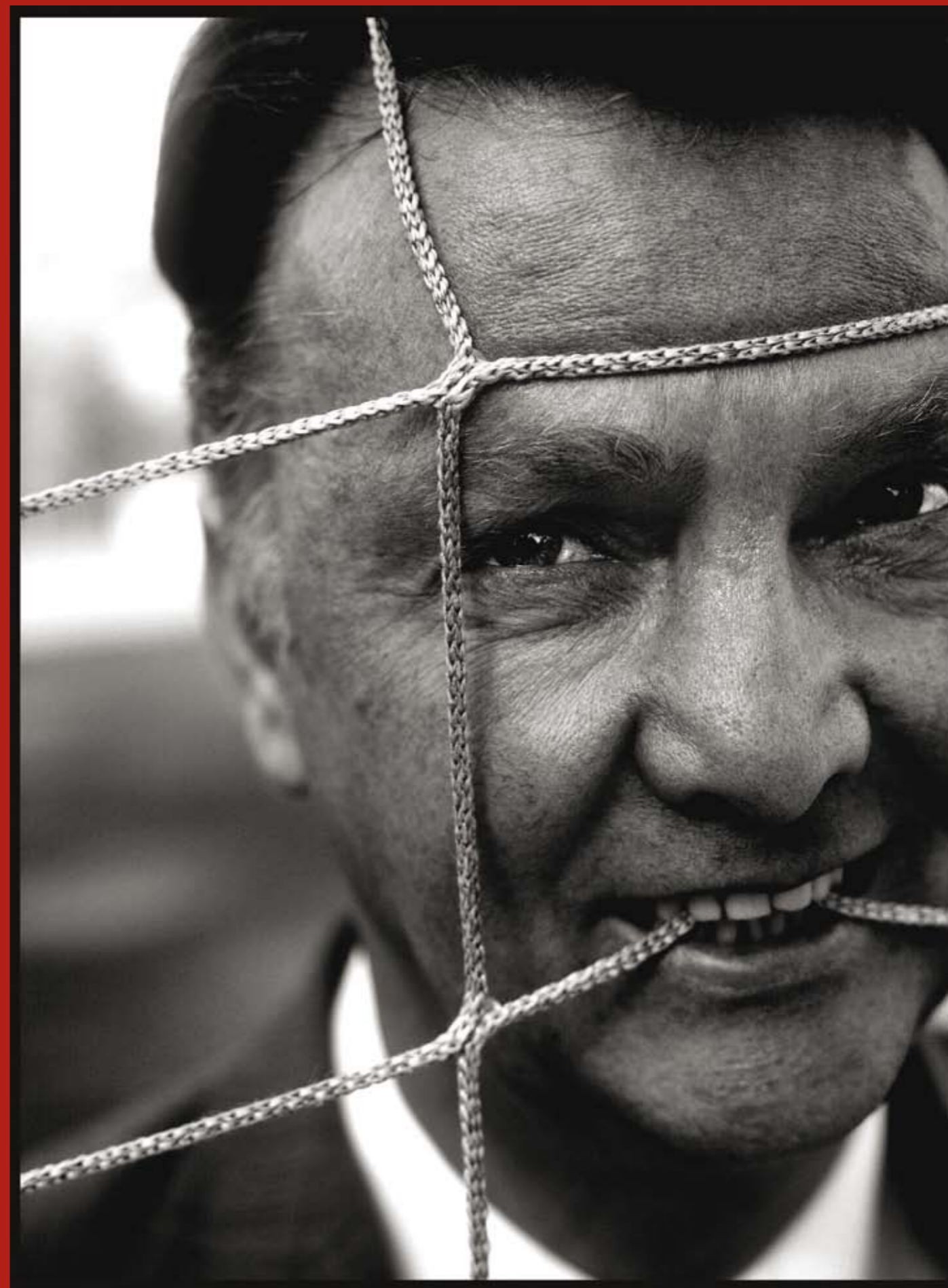
Lou Landré.

picture te komen en te blijven, werk en opdrachten te krijgen en te houden, de droom te realiseren om beroepsmatig te slagen in de fotografie, het zakelijk te redden in deze benarde tijden, wat het geheim achter zijn succes is, waar anderen iets van zijn inzichten zouden kunnen leren.

Het succes van Maarten staat scherp in tegenstelling tot de waardering die foto's in het algemeen krijgen van de media, was de stelling die ik op tafel legde. Van de media die meer en meer het beeld aan de schrijvende journalisten zijn gaan overlaten, waarvoor zij een minimaal bedrag betalen.

Belgische redacties willen 16 euro voor een foto betalen

Hoe denk je daarover en geloof je dat dit ooit nog goed kan komen? "Dat zijn tendensen," was zijn bedachtzame, maar toch zwart-witte antwoord. "De vage grens tussen wie wel of niet professioneel fotograaf is, waarbij komt dat het beeldmateriaal een steeds grotere vluchtigheid heeft gekregen. Het is de snelle rotatie van het nieuws, met daarbij de verminderende inhoudelijke verdieping van de lezer van de media, de lezer die steeds oppervlakkiger wordt en vluchtiger is gaan leven. En dan heb je het verschijnsel van de multimedia. De gedrukte media hebben hun bevoorrechte plek verloren als uiting van beeld en tekst. Denkend aan deze ontwikkelingen geloof ik dat er geen andere weg is dan schoonheid te maken,

Rachid Ben Ali.

en veel beter dan ieder ander met een mobieltje, dan ieder ander die eigenlijk geen fotograaf is en zich ook niet zo zou mogen noemen.”

Dan is er ook nog de neergang van het beoordelingsvermogen

“Ja, en de stroming dat mensen kennelijk geen verdieping willen. Als individu kun je daar niets aan veranderen. Dat is mas-

saal een keuze van de maatschappij. Plus de kracht van geld. Een hedge-fund heeft PCM bijna kapot gemaakt, dat nu met een enorme financiële schuld zit en ten onrechte moet saneren. Wat jij bedoelt met je vraag is eigenlijk hoe we ons kunnen teweerstellen tegen de teloorgang van de pers zoals die nu nog draait, en dan in het bijzonder de fotojournalistiek. Het is treurig dat inhoudelijke kwaliteit van het beeld niet meer van belang is, dat alles gratis moet en dan het liefst met een miniem aantal pixels, een postzegel van pixels.”

De 10.000-uur-regel kan als inzet voor de individuele fotograaf het grote verschil maken.

“Fotografie heeft een grote opmars gemaakt aan de muur, die waardering is enorm gestegen. Dit terwijl voor de

gemiddelde gebruiker van bijvoorbeeld dagkranten de kwaliteit van het beeld er nauwelijks toe doet en de redacties er weinig geld meer aan kunnen uitgeven. Daar komt bij dat er een stuwmeer is ontstaan van fotografen. Als in ieder ander beroep kan het zo zijn dat er werkelijk teveel van zijn. Als je in een kapitalistische maatschappij leeft, is dat nu eenmaal een gegeven. Er kunnen er teveel zijn van jouw beroepsgroep. Er kunnen ook teveel autorijtscholen zijn. Men moet er ook niet te lichtvaardig over denken, over wat het is om fotograaf te zijn. Ken jij de ‘10.000-uur-regel’? Dat iedereen die werkelijk ergens goed in is geworden, die excelleert in een vak, ambacht, kunst, tak van wetenschap, of beroep 10 jaar lang iedere dag minstens drie volledige uren aanéén met liefde en aandacht heeft gewerkt aan het bereiken van het niveau waar hij of zij uiteindelijk terecht wilde komen. In zijn algemeenheid kun je ook niet verwachten dat iedereen die excellentie zal bereiken. Ik geloof bovendien dat iedereen zijn of haar eigen broek moet ophouden.”

Gelukkig kunnen de nieuwe fotografen nu ook een opleiding krijgen die ook een praktische coaching geeft in het zakelijk verkeer en public relations, gebaseerd op de laatste tendensen en ontwikkelingen. “Dat is ook essentieel, want we leven nu in een tijd waarin je van de ene op de andere dag je baan kwijt kunt zijn, dat is natuurlijk verschrikkelijk. De afzetmarkt voor bijvoorbeeld fotojournalistiek is snel gekrompen. Net als ooit de platenhoezes en nu de cd-hoesjes. Tja, wat doe je eraan? De expositieruimte wordt feitelijk gedecimeerd. Het is treurig, maar niet tegen te houden. Ik weet niet wat je daar aan kunt doen. Waarom willen de mensen geen behoorlijke krant meer lezen, in plaats van een minderwaardig gratis blaadje, met berichtjes van vijf regels? Dat is de vraag.”

Dat komen we weer terecht bij de normen en waarden. Hoeveel mag je veiligheid in je auto kosten, hoeveel wil je uitgeven aan het bewust leven in de maatschappij, hoeveel wil je besteden aan het doorvoeren van je smaak, tot hoever zullen de mensen het laten afglijden tot waar ze iets essentieels gaan missen, dat wat wezenlijk hun wereldbeeld was en vooral dan eigenlijk hun eigenbeeld. 5 Megapixel, of als het iets meer mag zijn 8.

Wende Snijders.